

Nr 322.

Av herr **Lövgren**, om bidrag ur kyrkofonden till bestridande av kostnaderna för ombyggnad av prästgården i Kvikkjokks kapellförsamling.

Vid ekonomisk besiktning den 29 juli 1942 och 30 januari 1943 å komministergården i Kvikkjokk föreskrev synenämnden att i prästgården skulle företagas ombyggnads- och reparationsarbeten till en beräknad kostnad av 28 000 kronor. Dessa arbeten skulle vara färdiga den 1 oktober 1943. Då detta var omöjligt att utföra bl. a. därför att anslag för ändamålet saknades, begärde Jokkmokks församling uppskov därmed till den 1 oktober 1944. Vid sammanträde den 18 april 1943 beslöt kyrkofullmäktige att av Kungl. Maj:t begära anslag av kyrkofonden till täckande av kostnaderna för dessa arbeten eller största möjliga del därav.

Bifall till denna framställning tillstyrktes av kontraktsprosten, boställsnämnsordföranden och domkapitlet i Luleå, troligen också av stiftsnämnden. Kammarkollegium avstyrkte bifall med den motiveringen att frågan om förflyttning av komministern i Kvikkjokk till annan plats i pastoratet kommer att upptagas vid nuvarande tjänsteinnehavarens avgång och att den planerade ombyggnaden av komministergården bör anstå till dess frågan avgjorts om komministertjänsten i Kvikkjokk skall bibehållas. Till reparationsarbetena skulle icke anslag av kyrkofonden kunna utgå enligt lagen av den 21 november 1925 (nr 456), utan skulle pastoratet självt böra vidkännas kostnaderna därför. Statskontoret instämde i avslagsyrkandet, och Kungl. Maj:t fann ansökningen ej föranleda någon Kungl. Maj:ts åtgärd.

Detta avslag inkom till domkapitlet i Luleå den 6 september 1944, och församlingen fick avskrift av skrivelsen någon dag senare.

Detta kammarkollegii och Kungl. Maj:ts ställningstagande har fått bekymmersamma konsekvenser för Jokkmokks församling, ty vid den tidpunkt då avslaget kom församlingen till handa voro arbetena redan igångsatta och förda långt mot sin fullbordan. Att församlingen vidtagit denna åtgärd berodde därpå att den av synenämnden var ålagd att utföra dessa ombyggnadsarbeten, och om församlingen hade vägrat skulle de ha utförts av boställsnämnden på församlingens bekostnad. Ett besvär över boställsnämndens beslut skulle icke ha lett till något resultat. Dessutom var prästgården i ett sådant skick, att den nödvändigt måste ombonas för att en familj med småbarn skulle kunna bo där i fortsättningen. Nuvarande komministern i Kvikkjokk har rätt att vara kvar i tjänsten ännu i tolv år, om

han lever så länge, och församlingen kan rimligen icke spekulera i hans förtidiga död. Församlingen var ålagd att ha de föreskrivna arbetena färdiga den 1 oktober 1944 och måste på denna grund infordra anbud tidigt på våren 1944 för att entreprenörerna skulle hinna få upp behöflig materiel till Kvikkjokk på körföre. Detta lyckades också t. o. m. så bra att materielen kunde köras upp med lastbil. Det var följaktligen omöjligt att inhibera arbetena när Kungl. Maj:ts avslag om anslag ur kyrkofonden kom församlingen till handa och skulle på grund av boställsnämndens inställning icke ha låtit sig göra. Fråga är då, om det kan anses rätt och billigt, att Jokkmokks församling ensam skall bekosta denna ombyggnad eller om de högsta beslutande myndigheterna skola låta beveka sig att medgiva bidrag ur kyrkofonden för ändamålet.

Med hänsyn till den omständigheten att nuvarande innehavaren ännu i tolv år kan kvarbli vid sin ämbetsutövning i Kvikkjokk måste det väl anses rimligt att prästgården sättes i beboeligt skick. Att kostnaderna härför bestridas av kyrkofonden torde också få anses rimligt med hänsyn till den långa tid det gäller. Skulle det bli så, att komministertjänsten vid den nuvarande innehavarens bortgång flyttas från Kvikkjokk till Murjek, så behöver ju prästgården ändock icke stå alldeles oanvänd utan det kan ju mycket väl tänkas att den då kunde omvandlas till sjukhärbärge och övertagas av landstinget eller eventuellt för annat ändamål, t. ex. av någon turistorganisation. För Jokkmokks församling är det belopp, som förbrukats för prästgårdens ombyggnad, en alltför stor tunga. Den kommer, som framgår av ett utdrag av församlingens räkenskaper som skall tillställas vederbörande utskott, att uppgå till ca 38 200 kronor, vilket med hänsyn till befolkningens i allmänhet svaga ekonomi blir en mycket tung börda, om den skall bäras av dem allena.

Med hänsyn till omständigheterna och då det här synes vara fråga om ett gränsfall i fråga om användning av kyrkofondens medel tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen måtte för sin del medgiva att bidrag ur kyrkofonden intill ett belopp av 38 000 kronor må utgå till Jokkmokks församling i och för bestridande av kostnaderna för ombyggnaden av prästgården i Kvikkjokks kapellförsamling.

Stockholm den 23 januari 1945.

O. W. Lövgren.